

Skatteministeriet

19. maj 2017
J.nr. 2017 - 2092

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 109 af 31. marts 2017 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kenneth Kristensen Berth (DF).

Karsten Lauritzen

/ Camilla Christensen

Spørgsmål

Ministeren bedes bekræfte, at Højesteret i sin dom af 6. december 2016 (Ajos-sagen) har kendt det i strid med grundloven, såfremt dansk ret administreres i modstrid med loven (contra legem), og ministeren bedes ligeledes bekræfte, at der ved udbetaling af børne- og ungeydelse til EU-borgere ses bort fra optjeningskravet og således administreres contra legem.

Svar

Det bemærkes indledningsvis, at den såkaldte Ajos-sag og sagen om administrationen af optjeningsprincippet for børne- og ungeydelse mv. handler om to forskellige ting. Hovedspørgsmålet i Ajos-sagen var, om det i tiltrædelsesloven er forudset, at et *uskrævet EU-retligt princip* om forbud mod aldersdiskrimination, skal have umiddelbar anvendelighed og forrang i forhold til modstående dansk lovgivning i en sag mellem private. Sagen om administration af optjeningsprincippet for børne- og ungeydelse mv. handler derimod om forholdet mellem en *EU-forordning* og dansk ret. Forordninger er efter artikel 288 i EUF-Traktaten almenyldige og gælder umiddelbart i enhver medlemsstat, ligesom forordninger har forrang for en utilsigtet modstridende national lovgivning, hvilket er forudsat i tiltrædelsesloven.

Nærmere om Ajos-sagen og optjeningsprincippet for børne- og ungeydelse mv.

Højesteret har den 6. december 2016 afsagt dom i sag 15/2014, DI som mandatar for Ajos A/S mod boet efter A (Ajos-sagen). I sagen skulle Højesteret tage stilling til, om Ajos A/S efter den dagældende bestemmelse i funktionærlovens § 2 a, stk. 3 – der stred mod det uskrævede EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – var fritaget for at betale den fratrædelsesgodtgørelse, som boet efter A som udgangspunkt havde krav på efter bestemmelsen i funktionærlovens § 2 a, stk. 1.

I dommen fastslår Højesteret, at den dagældende bestemmelse i funktionærlovens § 2 a, stk. 3, som fortolket ved en mangeårig Højesteretspraksis var udtryk for en klar retstilstand, og at det ikke ville være muligt ved anvendelse af de fortolkningsmetoder, der er anerkendt i dansk ret, at anlægge en fortolkning af bestemmelsen, som kunne bringe den i overensstemmelse med EU-retten.

Som følge heraf skulle Højesteret tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det uskrævede EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder kunne fortrænge den modstridende bestemmelse i funktionærlovens § 2 a, stk. 3, i en sag mellem private parter. Højesteret konkluderer følgende i dommen: ”Sammenfattende finder vi herefter, at tiltrædelsesloven ikke indeholder hjemmel til i en tvist mellem private at lade det uskrævede princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder fortrænge den dagældende bestemmelse i funktionærlovens § 2 a, stk. 3, i det omfang bestemmelsen er i strid med forbuddet”.

Optjeningsprincippet for børne- og ungeydelsen samt børnetilskud blev indført ved lov nr. 1609 af 22. december 2010 om ændring af lov om børnefamilieydelse, lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag og lov om et indkomstregister.

Det blev forudsat i bemærkningerne til loven, at det ville være i overensstemmelse med EU-retten, hvis danske myndigheder – ved vurderingen af, om en person har optjent ret til børne- og ungedydelser og børnetilskud – alene skulle medregne bopæls- og beskæftigelsesperioder, der var tilbagelagt i Danmark.

Som bekendt måtte den daværende regering på baggrund af en henvendelse fra Kommissionen og en grundig juridisk vurdering i juni 2013 konkludere, at den i bemærkningerne til loven forudsatte anvendelse af optjeningsprincippet ikke var i overensstemmelse med det såkaldte sammenlægningsprincip i artikel 6 i forordning nr. 883/04 om koordinering af sociale sikringsydelse.

Forordninger er efter artikel 288 i EUF-Traktaten almenlydige og gælder umiddelbart i enhver medlemsstat.

Det har på den baggrund været muligt og nødvendigt at ændre administrationen af optjeningsprincippet, således at de danske myndigheder i dag medregner perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, når det vurderes, om en person, der er omfattet af forordning nr. 883/04 om koordinering af sociale sikringsydelse, har optjent ret til ydelser efter børne- og ungedydelserloven og børnetilskudsloven.

I den forbindelse bemærkes, at den EU-retlige forpligtelse i relation til anvendelsen af optjeningsprincippet – dvs. forpligtelsen til at sammenlægge med perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning – som nævnt følger af en forordning, og at forordningens umiddelbare anvendelighed og forrang for en utilsigtet modstridende national lovgivning er forudsat i tiltrædelsesloven.

I overensstemmelse med ovenstående fremgår bl.a. følgende af afsnittet om gældende ret i Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag og lov om en børne- og ungedydelse, L 7 af 3. juli 2015:

”Skatteministeriet og Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale forhold har den 9. juli 2013 meddelt Udbetaling Danmark, som administrerer børne- og ungedydelser og børnetilskud, at der ved administrationen af optjeningsprincippet i forhold til personer, der er omfattet af forordning nr. 883/2004, skal medregnes perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, ved vurderingen af, om disse personer har optjent ret til børne- og ungedydelser og børnetilskud efter de danske regler. Det er en følge af, at forordninger er almenlydige og gælder umiddelbart i enhver medlemsstat, jf. artikel 288 i EUF-Traktaten.”

Ajos-dommen giver således ikke anledning til ændring af administrationen af børne- og ungedydelser og børnetilskud.

